

Момчето се обърна, тръгна презъ широкитѣ ливади и засвири. Окарината му разливаше своята проста пѣсень, бѣлото облаче се раздвижи и бавно заплува по небето. Кжде отива това зеленооко момче съ окарината?

*

Дълбоко въ полето, нѣколко стари, високи тополи висятъ стройнитѣ си тѣла като че ли повдигатъ небето нагоре. Между тия тополи едва се вижда покрива на проста кѣшурка. Това е мѣничка, бедна хижа, сгущена между тополитѣ като костенурка. Вътре въ полутъмната стая има едно дървено креватче. На креватчето — болно момче, а до него майка му седи. Въ жгъла свѣтулка кандилото, две мухи бръмчатъ по стъклата на малкото прозорче, като че ли сѣятъ една сѣнна тишина въ стаята. Момчето е сложило тѣнкитѣ си рѣце върху стара шарена черга. И тия рѣце изглеждатъ сега като тѣнки клончета на отсѣчена брѣза. Майката тжно гали пламналото чело на детето си, отваря сухи устни и го пита тихичко:

— Искашъ ли нѣщо?

— Искамъ — шепне момчето.

— Кажи, мило, кажи какво искашъ?

— Повдигни ми, майко, главата да погледна тамъ, презъ прозорчето. Да видя ливадитѣ и червенитѣ макове, майко! Тополитѣ да видя, какъ клатятъ върхове въ небето: като че ли се плакнатъ съ бистра, кладенчова вода. Така ми е мжно, майчице, — за тревата ми е мжно, за птицитѣ небесни...

Майката стиска клепачитѣ на очитѣ си, за да не покапятъ сълзитѣ ѝ. После леко улавя главата на детето си, мжи се да я повдигне, но очитѣ му се затварятъ, то клюмва пакъ на коравата възглавница.

— Майко!..

— Кажи, рожбо?

— Отвори прозорчето, да чуя какъ пѣятъ ситнитѣ звънчета, навързани по агнетата. Какво шуми така, като